

Ἡ Εὐὼνῃ τῆς ὀρθοδοξίας

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 19 Μαρτίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Ἀριθ. 230 — Τριτὴ Φύλλον Δοχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀρχιεπισκοπῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμητος δοχ. 15.— Ἐτησίᾳ δοχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΣ ΚΛΗΣΙΣ

Πάνοπλος καὶ ἰσχυρὸς Στρατὸς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἀρχηγὸς καὶ ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Στρατηγὸς εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Θεὸς Αὐτῆς Ἰδρυτῆς καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς λοιπὸν ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς κατὰ κόσμον τίτλους καὶ ἀξιώματα, (δὲν αὐτὰ τὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ἀλαζυνείας) καλεῖ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ πολεμήσουν ὑπὸ τὴν νικηφόρον Στρατιάν τῆς Ἐκκλησίας

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι» (Μαρκ. Η. 34). Δὲν ἀπαιτεῖ ὡς προσόντα τῶν ἀγωνιστῶν Του τὴν Μόρφωσιν, τὴν κοσμικὴν καὶ ἐξωτερικὴν μόρφωσιν, οὔτε τὸν πλοῦτον οὔτε τὴν εὐγενῆ κακογαγὴν οὔτε ἄλλο τι στοιχεῖον συντριβόμενον ὑπὸ τοῦ Παντεξουσιαστοῦ Θανάτου. Ταῦτα στοιχεῖα δὲν συνιστοῦν τοὺς μαχητὰς τῆς παταξέως τοῦ Κυρίου, οὔτε ἀναδεικνύουν μάρτυρας καὶ ἥρωας.

Ἄλλα εἶναι τὰ κριτήρια τῆς ἐκλογῆς τῶν μαχητῶν. Ἄλλα προσόντα ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας Του καὶ τοὺς ἀγωνιστάς Του. Καὶ αὐτὰ ἀναφέρει εἰς τὴν ἐπουράνιον κλησίαν Του. «Ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ». Ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν ἡ Τελεῖα καὶ ὀλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψις τοῦ ἑαυτοῦ μας· ἐκμηδένισις τῆς προσωπικότητός μας. Ἐνταφιασμός τοῦ ἐγὼ μας. Ἰδοὺ τὸ πρῶτον προσὸν καὶ τὸ πρῶτον κριτήριον τῆς ἐπιλογῆς τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Ἡ αὐταπάρνησις!

Καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ! Ὁχι μόνον αὐταπάρνησις, ἀλλὰ καὶ θυσία. Σύμβολον καὶ εἰκὼν θυσίας ὁ Σταυρός! Ἀλλὰ καὶ τὸ δεύτερον, οὐσιώδες καὶ θεμελιακὸν προσὸν τοῦ χριστιανοῦ μαχητοῦ εἶναι ἡ θυσία. Πρέπει νὰ εἴ-

ναι οἱ μαχηταὶ τοῦ Κυρίου ἕτοιμοι νὰ θυσιασθῶσιν. Τὸ παράδειγμα τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως καὶ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἀνωτέρω πραγματικότητα. Ὅλοι τῶν ἐθυσιάσθησαν, μιμηθέντες τὸ παράδειγμα τοῦ Δεσπότου καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ θυσία ἀναδεικνύουν ἥρωας καὶ μάρτυρας. Ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ θυσία ὑπῆρξαν αἱ προϋποθέσεις τοῦ μεγαλειώδους θριάμβου τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀνθρώπους μὲ αὐταπάρνησιν καὶ θυσίαν ἐπιζητεῖ ὁ Κύριος διὰ τῆς οὐρανίας κλήσεώς Του καὶ μόνον ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος διατεθειμένος δι' αὐτὰς τὰς δύο μεγάλας ἀποφάσεις, εἶναι δεκτὸς εἰς τὸν Στρατὸν τοῦ Κυρίου.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι».

Αὐτὴ ἡ ἐπουράνιος κλησίς ἀπευθύνεται καὶ εἰς ὅλους μας. Καλοῦμεθα νὰ ἐνταχθῶμεν εἰς τὸν ἡρωϊκὸν Στρατὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε δι' αὐτοῦ καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν νὰ κληρονομήσωμεν. Δὲν δυνάμεθα κατ' ἄλλον τρόπον νὰ φανῶμεν εὐάρεστοι τῷ Κυρίῳ παρὰ μόνον ὡς μαχηταί, ὡς ἀγωνισταί, ὅ χριστιανισμός εἶναι μάχη· δὲν εἶναι ὑπόθεσις ἀνέσεως.

Ἡ κοινωνία βρίθκει ἀπὸ χριστιανούς, ἀπὸ χριστιανικὰ σωματεῖα, ἀπὸ, ἀπὸ...

Ἐάν ὅμως εἰς τὴν χριστιανοβριθῆ αὐτὴν κοινωνίαν παρουσιασθῇ αἰφνιδίως μὲ ὄλην τὴν φρικαλέαν ἀποκρουστικότητα τοῦ ὁ Νέρων καὶ κηρύξει διωγμοὺς τότε ὥς ἴδωμεν πόσον χριστιανοὶ θὰ παραμείνωσιν!

Πολλοὶ εἰσὶν οἱ κλητοὶ ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοὶ πολλοὶ οἱ χριστιανοί, ὀλίγοι οἱ ἀγωνισταί.

Ἀναγνώστα ἐρώτησε μὲ εἰλικρίνειαν τὴν συνείδησίν σου τοῦ ἀνήκεις:

Κοινωνικοί τύποι

ΤΟ ΟΠΛΟΝ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ

«Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος, ἣν συνεστίσαντό μοι καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν» «Τί θοθεῖς σοι καὶ τί προστεθεῖς σοι πρὸς γλῶσσαν πολλάν» (ἀπὸ τοῦ ψαλμοῦ τοῦ Δαυὶδ).

Εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς στίχους τῶν ψαλμῶν τοῦ προφητάνακτος Δαυὶδ, ἐκφράζεται ὅλη ἡ λύπη, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ ἀποστραφὴ τοῦ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἀθλιότητα ἐνὸς τύπου μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τοῦ ἀθλιεστάτου οὕλου του. Ὁ τύπος αὐτὸς εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλας τὰς περιόδους τῆς ἱστορίας, συναρτάται εἰς ὅλα τὰ κοινωνικά στρώματα καὶ εὐρίσκεται μεταξύ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἐπαγγελμάτων. Δὲν σέβεται ἀκόμη οὔτε καὶ αὐτὸν τὸν ἱερὸν χώρον τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ὑποκρύπτεται ἐνίοτε καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ τιμημένον ἔνδυμα τοῦ κληρικοῦ. Εἶναι ὁ συκοφάντης! Ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ ὑποκριτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν ἀπαισίαν φρικαλεότητα τοῦ Δολοφόνου. Θὰ ἤρκετο ὅλα τὰ τραγικὰ δυστυχήματα νὰ εἶχον ἐξαφανίσει ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς τὸν ἀντίπαλόν του· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὴν ἠθικὴν δύναμιν νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν, ἐπιχειρεῖ τὸ ἀνετώτερον ἔργον, τὴν δολοφονίαν τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ ἀντιπάλου του· χρησιμοποιοῖ τὴν συκοφαντίαν! «Ὡς ἀσπίδος ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ» φαρμακερὸ δηλητήριον, λέγει ἡ Ἀγία Γραφή ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ· καὶ τὸ δηλητήριον αὐτὸ τὸ χύνει εἰς κάθε εὐκαιρίαν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὡς νεκροθάπτης καὶ τομβωρύχος ἀνασκάπτει τὸ παρελθὸν τοῦ ἀντιπάλου του ὁ συκοφάντης διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ στοιχεῖα χρήσιμα, ὅπλα ἀποτελεσματικὰ διὰ τὸν σκοπὸν του.

Λησμονηθέντα περιστατικά, ἐπουσιώδη γεγονότα, ἀσήμαντοι λεπτομέρειαι τῆς προσωπικῆς ζωῆς ἀνασύρονται καὶ καταλλήλως μετασηματιζόμενα «σερβίρονται» εἰς τὸ κοινόν, ὡς ἀποδείξεις κατὰ τοῦ ἀντιπάλου. Ὅταν δὲ δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα στοιχεῖα, τότε χαλκεύονται ψεύδη μυθεύματα, κ.λ.π.

Ἡ συκοφαντία δὲν ἔχει ὀρισμένον τύπον· ποικίλει ὡς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς δολιότητος τοῦ συκοφάντου. Αἱ κλασικώτεραι ὅμως μορφαὶ τῆς συκοφαντίας εἶναι α) Ἡ προσβολὴ τῆς ἠθικῆς τοῦ συνανθρώπου μας β) Ὁ διασυρμὸς τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς του ὑπολήψεως δηλαδὴ ὁ συκοφάντης ἢ κατηγορεῖ τὸν ἀντίπαλόν του ὡς ἀνῆθικον καὶ διεφθαρμένον ἢ ὡς ἀνατροπέα καὶ ἐπαναστάτην. Τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, π.χ. κατηγορήσαν ὅτι εἶχε ἀποκτήσει τέκνον ἐκ κλεψιγαμίου. Τὸν δὲ Ἀπόστολον Παῦλον οἱ Ἑβραῖοι τὸν κατηγοροῦν συνήθως ὡς ἀνατροπέα τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας (δηλαδὴ ὡς κομ-

μουνιστὴν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης). Ἡ τέλος ὡς αἰρετικόν.

Βεβαίως ἐνδεχομένως ὀρισμένοι πράξεις νὰ εἶναι κατακριτέαι! Τί ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ; Αὐτὰ ποῦ λέγει ὁ Κύριός μας. Δηλαδὴ νὰ γίνῃ σοβαρὸς εὐπρεπὴς καὶ ἀδελφικὸς ἔλεγχος καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἐφ' ὅσον ἐπιμένει ἐλεγχόμενος νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἡ ἀνασκαφὴ τῶν νεκρῶν γεγονότων καὶ ἡ διακοίνωσις ἢ σπερμολογία αὐτῶν. Τὸ τοιοῦτον συνιστᾷ τὴν εἰδεχθεστέραν μορφήν τῆς συκοφαντίας.

Ἡ συκοφαντία ἀπὸ θρησκευτικῆς πλευρᾶς εἶναι ἁμαρτία καὶ διὸ θανάσιμος. Μὲ συνεχῶς ἐκτετατὴν θλίψιν κραυγάζει ὁ Δαυὶδ «ἀλαλα γεννηθήτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια». Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολιτικῆς πλευρᾶς ἡ συκοφαντικὴ δυσφήμις καὶ ἐξύβρις εἶναι ἀδικήματα κατὰ τῆς τιμῆς, ἐπισύροντα βαρυτάτας κυρώσεις τοῦ νόμου.

Ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάσις τῶν χριστιανῶν ἐναντὶ τοῦ συκοφάντου;

Ὁ κατ' εὐθείαν θιγόμενος ἐκ τῶν ἰοβόλων τόξων τοῦ συκοφάντου κατ' ἀρχὴν δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλεῖται. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγει δι' ἐφ' ὅσον τὸν οἰκοδεσπότην (δηλαδὴ τὸν Κύριον) ἀπεκάλεσαν Βεελζεβούλ, πῶς θὰ ἀποκαλέσουν τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ; Ὁ δὲ μέγας σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος Σωκράτης ἔλεγε εἰς τὸν Κρίτωνα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ἡ κρίσις τῶν πολλῶν, ἀλλὰ μόνον ἡ διαβεβαίωσις τῆς συνειδήσεώς μας.

Ἀδιαφορία λοιπὸν καὶ ψυχραιμία ἐναντὶ τοῦ συκοφάντου. Ἐάν ὅμως οὗτος ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἐκτόξευσιν τῶν βελῶν του καὶ πρὸ παντός δημιουργεῖ ἀμφιβολίας καὶ δημιουργεῖ σάλον τότε προβάλλει ὡς καθῆκον ἡ διὰ τοῦ νόμου ἀμυνα τοῦ συκοφαντούμενου. Πάντως ὁ νόμος καὶ τὸ δικαστήριον θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔσχατον καταφύγιον τοῦ συκοφαντούμενου, διότι ἡ ὑπερτάτη Δικαιοσύνη ἢ συνιστώσα «ἐμοὶ ἐκδίκησις ἐγὼ ἀνταποδώσω» ἀσφαλῶς θὰ εὕρῃ τρόπον τιμωρίας τοῦ συκοφάντου. Ἐχομεν ἄλλωστε ἱστορικὰς περιπτώσεις σκληρᾶς τιμωρίας συκοφάντου. Ἀρκούμεθα εἰς τὸ παράδειγμα τῆς τιμωρίας τῶν συκοφαντῶν τῆς Ἀγνῆς Σωσάννας.

Οἱ δύο συκοφάνται γέροντες κατόπιν τῆς θεοπνεύστου κρίσεως τοῦ προφήτου Δανιὴλ ἐτιμωρήθησαν σκληρῶς καὶ διεπομπεύθησαν μετὰ τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ συκοφάντης πρέπει ἀκόμη νὰ περιφρονεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους χριστιανούς. Ὁ Συκοφάντης ἄλλωστε εἶναι ἐπικίνδυνος δι' ὅλους τοὺς χριστιανούς.

Σήμερον βάλλει ἐναντίον τοῦ ἐνός, αὔριον βάλλει ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ οὐδενὸς φείδεται. Διότι ἡ συκοφαντία εἶναι πάθος καὶ τὰ πάθη ἐκφυλώνουν τοὺς πάντας εἶναι δὲ δυσσάποβλητα. Ὅσάκις χριστιανὸς ἀκούει συκοφαντούμενον ἀδελφόν του, ὡς ζητήσῃ κατ' ἀρχὴν τὴν μεταξύ τῶν διασαφηνίσιν καὶ ὡς κλεί-

σει τὰ ὧτα του εἰς τὰς ἀδεσπότους καὶ ἀνευ-
θύνους συκοφαντίας.

Μετέχων τῆς συκοφαντίας ὁ χριστιανός,
κατ' ἀνάγκην καθίσταται συνυπεύθυνος τῆς
ἡθικῆς δολοφονίας καὶ θά δώσῃ λόγον εἰς τὸ
Ἀδέκαστον Κριτήριον τοῦ Παντεπόπτου Κριτοῦ.

Ἡ Συκοφαντία εἶναι ὄπλον τῶν ἀδυνάτων
καὶ ἀνισχύρων ἡθικῶς ἀτόμων.

Ῥπὸ τὸ φῶς τῶν ὁραματικῶν ἐξελέξεων

ΠΟΙΟΥΣ ΠΡΕΛΕΙ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ

*Ἐθνικὸν αἷτημα ἢ ἐπιστροφὴ τῆς Ἑλληνικῆς
Ἐκκλησίας εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν καὶ Ἑνότητα*

Ἡ ἔντασις τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος καὶ ἡ ἀνοδος
τοῦ Ἐθνικοῦ πυρετοῦ δείχνουν πόσον πλησίον εὑ-
ρίσκονται αἱ ἔννοιαι τοῦ Ἑλλήνος καὶ τοῦ Χριστι-
ανοῦ. Σήμερον εἰς τὴν Κύπρον ἐπαναλαμβάνεται διὰ
μυριοστήν φορὰν ἡ ἐπίθεσις τῶν ξένων σκοτεινῶν
δυνάμεων ποῦ ἀγωνίζονται νὰ κάμψουν τὸ φρόνημα,
τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καθαρότητα τῶν ἰδεῶν τοῦ Ἑλ-
ληνος καὶ τοῦ Χριστιανοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ καταπιε-
στοῦ δὲν ἔχει σημασίαν. Ὁ σκοπὸς ἐνδιαφέρει.
Καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖον δὲν ὑπάρχει τίποτε
τὸ καινὸν εἰς τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν, ὅταν συλλαμ-
βάνῃ καὶ ἐξοστρακίσῃ θρησκευτικούς ἡγέτας.

Διότι γνωρίζει ὅτι οὗτοι εἶναι ταυτοχρόνως καὶ
ἐθνικοὶ ταγοί. Καὶ ἀκόμη ὅτι ἀπὸ ὅλον τὸ ἔθνι-
κὸν κίνημα πρέπει νὰ κτυπηθῇ ἡ ψυχὴ. Ἐπειδὴ
εἰς αὐτὴν ριζώνουν καὶ θεμελιώνονται αἱ ἀρεταὶ
τῆς ἀγερώχου ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτὴ τῶν σκοτεινῶν δυνά-
μεων δὲν εἶναι οὔτε νέα οὔτε ἀγνωστος.

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐχθρεύονται τὴν δι-
δυμον ἔννοιαν τοῦ Ἑλλήνος καὶ τοῦ Ὁρθο-
δόξου. Καὶ ἡ δύσις ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πολλὰς «φιλο-
τίμους» προσπάθειας διὰ τὴν νοθείαν, τὴν παρα-
χάραξιν καὶ τὴν πλαστογραφίαν τῆς. Ἡ ἀποτυχία
τῆς εἰς τὸ παρελθὸν δὲν τὴν ἔχει, φαίνεται, ἀπο-
γορευθεῖσαι. Ἐπιχειρεῖ λοιπὸν μίαν ὑστάτην προσ-
πάθειαν. Ὅ,τι τῆς ἡγεθῇ ἡ ἱστορία τὸ ἐλπίζει σή-
μερον. Ἰσως νὰ ἐνθαρύνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς
ὅτι κατώρθωσε, ἐδῶ καὶ τρεῖς δεκαετίαι, νὰ θέσῃ
πόδα εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τοῦ τόπου
αὐτοῦ.

Δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ ἐκτρέψῃς μίαν
ὁλόκληρον Ἐκκλησίαν ἀρκετάς μοίρας ἀπὸ τὸν προ-
σανατολισμὸν 19 αἰώνων. Καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχει
τὸ δικαίωμα νὰ ναυχᾶται ὅτι τὸ ἐπέτυχε.

Τὸ πλῆγμα ποῦ δέχεται σήμερον τὸ ἔθνος καὶ
ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ἀφυπνίζει ἐντρόμους ὁ-
σους χρόνια τώρα πρακτορεύουν τὰς ξένας ἐκκλη-
σιαστικὰς ἰδέας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ προτεσταντικὰ συνέδρια καὶ οἱ κήρυκες τῆς
πνευματικῆς ἐπιμιξίας δὲν πράττουν ἄλλο ἀπὸ τὸ
νὰ προστατεύουν τὰ συμφέροντα τῶν ξένων εἰς τὸν
δύσμοιρον αὐτὸν τόπον.

Καὶ ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸν ὅτι κανεὶς λαὸς δὲν
πίπτει ἂν δὲν τοῦ ὑπονομεύσουν τὴν πνευματικὴν
τοῦ αὐτοτέλειαν, ἀγωνίζονται μὲ τὴν διεύθυνσιν

εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐκπορθεύουν τὸ φρούριον
ἐκ τῶν ἑσῶ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ γίνῃ καὶ δὲν θὰ γίνῃ.
Τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν καὶ ἐκεῖνα ποῦ
θὰ ἀκολουθήσουν θὰ εἶναι πολλὰ δ.δ.α.κ.τ.ὰ διὰ τοὺς
κήρυκας τῆς πνευματικῆς ὑποτελείας. Ἐφ' ὅσον ἡ
Ἐκκλησία ἀνήκει στὸν ἴδιον κορμὸ τῆς ἐθνικῆς
ἰδέας, πρέπει νὰ παύσῃ μὲ τὴν πολιτικὴν τῆς νὰ
ἐξυπηρετῇ τὸν συμφέροντα τῶν ξένων.

Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἐκκλησιαστικὸς διχα-
σμός ποῦ λυμάνεται τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα εἶναι μιὰ πληγὴ ἀνοικτὴ τοιάντα καὶ πλέον
χρόνια. Ἡ ἐπιτυχία τῆς δυτικῆς διπλωματίας εἰς
τὸν πνευματικὸν τομέα, τὴν ὁποίαν ὑπηνίχθημεν
ἀνωτέρω, εἶναι ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία καὶ ἡ
διάσπασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Τὸ αἶσχος ὅμως τῆς ἐκκλησιαστικῆς μειοδοσίας
πρὸς τὴν δύσιν πρέπει σήμερον νὰ ταφῇ κάτω ἀπὸ
τὸν καταιγισμόν τῶν τραγικῶν περιστάτικων.

Ὅποιοι σήμερον συντηρεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν
ἀνωμαλίαν ὑποβοηθεῖ τοὺς ἐχθρούς τῆς Ἑλλάδος.
Ὅποιοι προσπαθεῖ νὰ δικαιώσῃ τὴν καινοτομίαν
γίνεται «νεροκουβαλητής» εἰς τοὺς Ἀγγλους.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπιβάλλεται μό-
νον ἐκ τῶν κανόνων καὶ τῶν δεσμίων τῆς Ὁρθο-
δοξίας ἀλλὰ καὶ ἀπὸ καθαρῶς ἐθνικῶν λόγων.

Ἀς λέγουν ὅ,τι θέλουν ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι
δὲν βλάπτει τὸ ἔθνος ὁ διχασμός τῶν Ἑλλήνων
εἰς παλαιομερολογίτας καὶ νεομερολογίτας.

Αὐτοὶ παίζουν τὸ παιγνίδι τῶν ἀσπόνδων ἐχ-
θρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς, τοῦ
«διαίρει καὶ βασίλευε».

Ἄν δὲν τοὺς συγκλονίσουν τὰ μεγάλα γεγονό-
τα ποῦ διαδέχονται ἄλληλα καὶ φωτίζουν μὲ ἀστρα-
πὲς τὸν δρόμον τῆς Κύπρου, ὥστε νὰ ὁμιλήσῃ ἐντός
τῶν ὁ Ἑλλήν καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ση-
μαίνει ὅτι ἔχουν ἀποθάνει ὀριστικῶς. Ἐν τούτοις
μαζί του δὲν πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ καὶ τὸ ὄραμα
μίας ἡνωμένης Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.
Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν ὁρθὴν πορείαν ἐκορυ-
φῆθι μὲ τοὺς διωγμούς ἐναντίον τῶν Παλινῶν.
Τὸ ἀμέσως ἐπόμενον βῆμα εἶναι ἡ ὁ ολοκληρωτικὸς
ἐκπροτεσταντισμός ἢ ἡ ἐπιστροφή εἰς τὰς παλαιὰς
βάσεις.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἀνούεται σήμερον ὡς
αἷτημα ποῦ ἐξέρχεται μέσα ἀπὸ τὸ κρίσιμον πα-
ρὸν τοῦ ἔθνους καὶ προβάλλεται ὡς μὴν σωτη-
ρία εἰς τὸν ἀγῶνα ἐπιβιώσεως καὶ συνεχείας τῆς
Ἑλλάδος.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα
τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς
τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀ-
νάστην Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πάν δε χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρο-
μικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθινηται ΜΟΝΟΝ,
πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
κ. Μετρεώριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ.
Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Γ.Ο.Χ. συνελθούσα εἰς εἰδικὴν συνεδρίαν συνεζήτησε τὸ ἐπίμαχον καὶ ἐπικίνδυνον θέμα τῆς Μασσονίας. Ἀφορμὴν ἔδωκε ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν νομιμότητα τῆς Μασσονίας διὰ τῆς Δημοσιεύσεως Βασιλικῆς Διατάγματος ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 22)16.1.56 πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ πόρισμα τῆς Συνάξεως ὑπῆρξε ἡ παρὰ πόδας δημοσιευμένη Ἐγκύκλιος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἐδρα ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Νίκης 33

Ἄρ. Τηλ. 26.752

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Χάρις ὑμῖν καὶ Εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ
παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑψώθη ἐπὶ τοῦ αἱμορράντου Βράχου τοῦ Γολγοθᾶ ὁ Ζωοποιὸς Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ὁ Ἀρχὼν τῆς Κολάσεως ἐπεστράτευσεν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Σκότους, διὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ ἔργον τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Μεταξὺ τῶν ὄπλων τοῦ ἐξόντωτικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος τοῦ Σκότους ἐναντίον τοῦ Φωτὸς εἶναι καὶ ἡ θεοστυγὴς Μασσονία. Αὕτη εἶναι θρησκεία τοῦ Σκότους, διδάσκουσα πίστιν εἰς τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος. Τίς ὅμως εἶναι οὗτος ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος ;

Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ὁ ἐν Τριάδι προσκυνούμενος Θεὸς τῆς Ἀγίας καὶ Ἀμωμήτου καὶ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ὁ ποίων αἶε μεθ' ἡμῶν. Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ὁ θαυμαστός ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀδ- τοῦ. Ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος εἶναι ὁ Ἀντίχριστος περὶ οὗ ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Θεολόγος Ἰωάννης γράφει: «οὗτος ἐστὶ ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν Υἱόν» (Α' Ἰωάννου Β' 22). Καὶ εἰς ἄλλο σημείον «πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε, ὅτι ἔρχεται» (Α' Ἰωάννην Δ, 3).

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Ἀντίχριστος καὶ ἡ θρησκεία του. Ἄλλωστε, ὅτι ἡ Μασσονία ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἀποδεικνύεται ἐκ δύο πραγμάτων. Α') Ἐκ τοῦ τυπικοῦ τῶν λειτουργιῶν τῶν Στοῶν καὶ τοῦ τρόπου τῆς Μυστικῆς τῶν ἀνθρώπων. Μυστηριώδεις τελεταί, φοβερά καὶ δαιμονικά Σύμβολα, πράξεις ἀρνήσεως θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, σκότος, φόβος, ἀπειλαί, ἰδοὺ τὰ κυριώτερα περιστατικά τοῦ τελετουργικοῦ τῶν Μασσόνων. Τὰ περὶ φιλανθρωπίας ἀποτελοῦν ἀπλῶς τὸ πρόσχημα

καὶ τὸ δόλωμα διὰ τὴν παγίδευσιν τῶν ἀφελῶν. Β') Οὐδεὶς Μασσόνος οἰουδὴποτε Βαθμοῦ διακρίνεται διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ τὸ ἀνύστακτον ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Οὗτοι οἱ Μασσόνοι καταλαμβάνοντες τὰ ὕψιστα τῆς Ἐκκλησίας ἢ Πολιτείας ἀξιώματα προσπαθοῦν νὰ διώξουν τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν καὶ νὰ ἐξαλείψουν τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων μας. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νεωτερισμῶν καὶ τῆς δῆθεν προόδου εἶναι ἐπιτυχία τῶν Μασσόνων. Ὁ Διωγμὸς εἶναι ἔργον τῶν Μασσόνων. Ἡ μεικτὴ συνεκπαίδευσις εἰς τὰ σχολεῖα, ποὺ τόσον διαφθεῖρει τὴν Νεολαίαν εἶναι ἔργον τῶν Μασσόνων. Ἡ Μασσονία εἶναι ἡ θύρα τῆς Κολάσεως καὶ τὸ πρακτορεῖον τοῦ Διαβόλου. Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς, ὁ Κλῆρος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀποδοκιμάζομεν τὴν Μασσονίαν, τὴν θεωροῦμεν λατρείαν καὶ πομπὴν τοῦ Διαβόλου καὶ ἀπαγορεύομεν καὶ τὴν ἀπλήν φιλικὴν σχέσιν μετὰ Μασσόνους.

Συγχρόνως ἐκφράζομεν τὴν ἀγανάκτησιν μας, διότι ἡ θεοστυγὴς Μασσονία ἐπέτυχεν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ τελευταίου Β. Διατάγματος τὴν νεκρανάστασιν τῆς Μασσονίας εἰς τὴν Πατρίδα μας· ἀπαιτοῦμεν δὲ ὡς Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὴν ἄμεσον Ἀνάκλησιν τοῦ Διατάγματος ἀπὸ τὸν Βασιλέα, τὸν ὁποῖον θέλομεν ὡς Ἕλληνες ὁπαδὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρόμαχον τῆς Πίστεως τῶν Πατέρων μας καὶ διώκτην παντός τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχθροῦ.

Δὲν θὰ διστάσωμεν δὲ ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι καὶ μικροὶ νὰ διώξωμεν διὰ τῶν πνευματικῶν ὄπλων τὰ ὄργανα τῆς Μασσονίας, ἀνεξαρτήτως τῆς θέσεως ποὺ κατέχουν καὶ τοῦ δεσμοῦ, ποὺ μᾶς συνδέει μετὰ αὐτά.

Κλείομεν τὴν Πατρικὴν αὐτὴν σύστασιν μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς Ἀρχαγγελικῆς Συστάσεως «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου», διότι ἡ Πατρίς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπειλεῖται ἀπὸ τὰ μαῦρα κύματα τῆς Μασσονίας.

Ἐν Ὁνόματι ὅμως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν θὰ ἀγωνισθῶμεν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3)17 Μαρτίου 1956

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΙΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς

† Ἀρχ. ΠΑΝΤ. ΤΣΑΛΟΥΠΗΣ

Τὰ Μέλη

- † Ἀρχ. Λογγῖνος Χ' Στεφάνου
- † » Μερκούριος Καλοσκάμης
- † » Γερμανὸς Ἀθανασίου
- † » Αἰξέντιος Πάστρας
- † » Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος
- † » Ματθαῖος Λαγγῆς
- † Αἰδ. Κων/νος Παπαντωνίου
- † Ἱερομ. Γρηγόριος Παπαβλάχης

Ἡ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΚΑΚΙΟΥ

Εἰς τὸν «Ἠσαΐαν»
τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας

Πανοσιώτατοι ἁγ. Ἀρχιμανδρίται καὶ Ἱερομόναχοι Αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς Ὁσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ λοιπὸν εὐσεβεῖς καὶ φιλόχρηστον πλῆρωμα τῆς παροῦσης συγκαντιώσεως.

Σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εὐχαρίσκει μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τὴν ἐνδοξον καὶ περιφανή νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἀναφανέντων ποικίλων αἱρέσεων σχισμάτων καὶ κακοδοξιών ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερον. Ἡ Ὁρθόδοξία ἡ καθαρὰ καὶ ἀμωμος φέρει ἐν ἑαυτῇ πάντοτε τὸν Θεὸν τῆς ἀληθείας καὶ δὲν εἶναι δυνατόν ποτε νὰ νικηθῇ ὑπὸ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀμαρτίας ἀλλὰ πάντοτε καὶ πάντοτε εἶναι ἀκατανίκητος διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ δρέπει στεφάνους δόξης καὶ θριαμβοῦ.

Ἡ ἱστορία τῆς τοιαύτης εὐρυτῆς ἔχει ὡς ἐξῆς : Ἀποθανόντος τοῦ τελευταίου εἰκονομάχου Αυτοκράτορος Θεοφίλου κατὰ τὸ 880, ἡ Βασίλισσα ἁγία Θεοδώρα ἡ σύζυγος αὐτοῦ οὖσα Ὁρθόδοξος καὶ εὐλαβεστάτη ἀνέκλισεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν πάντας τοὺς ἐξορισθέντας ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων, Πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὺς Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς καὶ ἐτέλεσαν δλονύκτριον Ἀγρυπνίαν εἰς τὸν περιμαλῆ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγ. Σοφίας, στολισαντες αὐτὸν καὶ πάλιν διὰ τῶν Ἁγ. εἰκόνων του, δοξάσαντες καὶ εὐχαριστήσαντες μετὰ πολλῆς καρρήσιας τὸν Παντίγατον Θεὸν διὰ τὴν πίτῳσιν καὶ κατήργησιν τῆς εἰκονομαχίας καὶ τὴν ὑψωσιν καὶ θριαμβοῦ καὶ αὐδῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς Ἱ. Λειτουργίας λαβόντες οἱ πιστοὶ ἀνὰ χεῖρας ἁγίας εἰκόνας περιήλθον ὅλην τὴν πόλιν Κλήρος καὶ λαὸς μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων λιτανεύοντες καὶ ψάλλοντες τὸν ἐπὶ τούτῳ συνταχθέντα κανόνα μνημονεύοντες καὶ εὐφημοῦντες πάντας τοὺς στηρίξαντας καὶ θυσιασθέντας διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν λέγοντες ὑπὲρ αὐτῶν τὸ αἰώνιον ἡ μνήμη, κατηγοροῦντες δὲ καταδικάζοντες πάντας γενικῶς τοὺς ἀναφανέντας μέχρι τότε αἱρετικούς ὀνομαστικῶς ἀναθεματίζοντες αὐτοὺς συμφώνως τῶν κανόνων τῶν Ἱερῶν Συνόδων, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς περιχαρῶς ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἔπαψεν ἡ αἵρεσις, κατησχύνθη ὁ Σατάν καὶ ἔβασίλευσε καὶ πάλιν εἰρηνικῶς ἡ Ὁρθόδοξία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ εὐρυτὴ λοιπὸν αὐτὴ ἐκλήθη εὐρυτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πάντῳ δικαίῳ διότι ἡ ἕκῃ τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχαρίσθη καὶ αὕτη ἐστὶν τὸ θαμέλιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ αὐτῆς ὅσα ἀρετὰς καὶ ἄν πο ἦσιν δὲν σάφεται ὁ ἀνθρώπος.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἐθεσπίσθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐγένετο δηλαδὴ νόμος ὅπως κατ' ἔτος κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Μετσαποκροστῆς ἡμερᾶς καλεῖται Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπαναλαμβάνεται ἡ εὐρυτὴ αὐτὴ, ὡς ἐγένετο τότε, ἀναγιγνώσκεται τὸ Συνδικόν, ἦτοι ἡ πράξις τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, νὰ ψάλλεται ὁ κανὼν, νὰ μνημονεύονται

καὶ εὐφημοῦνται διὰ τοῦ αἰωνίου ἡ μνήμη πάντες οἱ μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ νὰ κακολογῶνται διὰ τοῦ ἀναθέματος πάντες οἱ ἀπὸ Χριστοῦ αἱρετικοὶ μέχρι τοῦ νῦν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

α) Ἡ εὐρυτὴ αὕτη καλουμένη κατ' ἔτος ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην μας τὰ γεγονότα τῶν χαλεπῶν ἐκείνων καιρῶν, πόσον ἔλασxon οἱ Ὁρθόδοξοι, τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ μαρτύρια τὸ σθένος τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν ζῆλον τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν ἵνα καὶ ἡμεῖς μιμηθῶμεν αὐτοὺς ὅταν διωκόμεθα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὑπομένομεν εὐχαρίστας τὰ κακὰ τῶν διωκτῶν.

β) Οἱ δὲ ἀσεβεῖς καὶ κακοδόξοι ἵνα φοβηθῶσι τὰς ἀράς τῶν πατέρων καὶ τὰ ἀναθέματα, καὶ παύσων τοῦ λοιποῦ νὰ εἰσάγουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καινὰ δαιμόνια καὶ παντοειδῆς νεωτερισμούς, ὡς τὸ ἀναθεματισμένον ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Ἱερῆμου κατὰ τὸ 1582 νέον φράγγιον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον διήρесе τὴν Ἐκκλησίαν εἰς δύο ἀλληλομισουμένας παρατάξεις, δίδωκε ἀγρίως πλέον τοῦ ἐκατομυρίου λαὸν νομοταγῇ καὶ ὀρθόδοξον, ἐπὶ 30στὴν δλόκληρον κλίσει τὰς Ἐκκλησίας του καθάιστοι καὶ ἐξορίζου τοὺς Κληρικούς του καὶ τόσα ἄλλα δεινὰ ἀπεργάζεται κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, τὸ νέον ἡμερολόγιον, καὶ τέλος πρέπει νὰ τελοῦμεν ἀπαραιτήτως τὴν ἐπὶ τὴν ταύτην, κατ' ἔτος πρὸς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ ἐν Τριάδι μεγάλῳ Θεῷ ἡμῶν, τῷ δίδοντι δεῖ τὴν νίκην τῷ λαῷ αὐτοῦ, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Φέρομεν εἰς γνώσιν πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς καὶ τέκνοις ἡμῶν οἱ ὑποφαινόμενοι, ὅτι, περιέρχονται κατ' αὐτὰς φυλλάδια τινὰ περιέχοντα τοὺς χαριετισμούς τῆς Θεοτόκου ἀλλοιωμένους τὰ τριαδικὰ τροπάρια ποὺ ψάλλονται τὰς Κυριακὰς εἰς τὸν ὄρθρον, τὸ ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καὶ ἄλλα διορθωμένα τάχα διότι δὲν ἦσαν καλῶς συντεταγμένα. Ἀγαπητοὶ μας διαμαρτυρούμεθα ὅτι ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ συνετάγησαν ταῦτα μέχρι σήμερον παρήλθον αἰῶνες καὶ καιροί, καὶ ψάλλονται ὑπὸ τῶν πιστῶν με τὴν εὐλάβειαν καὶ κατανύξιν, καὶ οὐδεὶς ποτε ἐξ αὐτῶν διανοήθη νὰ τὰ ἀλλοιώσῃ ἢ διορθώσῃ καὶ καὶ τόσοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐπιστήμονες ἐνάρετοι, ἅγιοι καὶ θαυματουργοί, ἀλλὰ τὰ ἄφησαν ὡς τὰ εὐρήκαν σεβόμενοι τὴν Ἱ. Παράδοσιν καὶ τοὺς ἄρχικούς συντάκτας αὐτῶν. Καὶ σὰς ἐρωτῶμεν εἰμεθα ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ἀξιώτεροι ἐκείνων καὶ ἱκανώτεροι ποὺ τὰ ἐμελοποίησαν, ἀπὸ ἀπόψεως παιδείας ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος; Μὴ λοιπὸν δέχσθε ἀλλοιώσεις ἢ προσθαφαιρέσεις ἢ διορθώσεις Ἱ. Ἐκκλ. Παραδόσεων, διὰ τὰς ὁποίας πολεμοῦμεν καὶ ἀγωνιζόμεθα ἐπὶ πόσα ἔτη διότι ἁμαρτάνομεν καιρίως.

Ἡ Ἐκκλησία. Ἐπιτροπὴ τῶν Γ.Ο.Χ.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φυλ. 226)

Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ καθήκοντα ἐκαστοῦ Πνευματικοῦ πρὸς τοὺς ἐν κόσμῳ Χριστιανοὺς. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἄλλα καθήκοντα πρὸς τὸν Κλήρον γενικῶς, καὶ δὴ τοὺς Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς. Γνωρίζουν καλῶς οἱ Πνευματικοὶ μας Πατέρες, ὅτι ὁ Μοναχὸς ποὺ θὰ κατῇ εἰς μίαν Μονὴν ἢ συνοδείαν, ὀφείλῃ νὰ μείνῃ εἰς αὐτὴν μέχρι θανάτου, μὲ τελειαν ὑπακούειν καὶ ὑποταγὴν εἰς τοὺς ἀνωτέρους του, μὲ ἄκραν ταπεινώσειν καὶ εὐλάβειαν, μὲ ἐκκοπήν τοῦ θελήματός του, μὲ συζήν καὶ καθαρὰν ἐξομολόγησιν, χωρὶς νὰ ἔχη ποτὲ κατὰ τὸ ἰδιαίτερον εἴτε χρήματα, εἴτε σχέσεις καὶ φιλίας καὶ κόμματα μετ' ἄλλων, οὔτε κρυφὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ συγγενῶν ἢ γνωστῶν, μήτε κρυφὴν ἐλεημοσύνην, δηλαδή ὁ Μοναχὸς ἢ ἡ Μοναχή εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλην ἀκριβείαν, καὶ νὰ τὰ φυλάττουν ὅλα αὐτὰ, διότι τὰ ὑπεσχέθησαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὴν ὥραν τῆς κουρᾶς καὶ ὁμολογίας των, καὶ ἂν δὲν τὰ φυλάξουν ἐξάναντος καὶ θὰ κολασθοῦν.

Ἐπίσης ὑπεσχέθησαν τὴν ὥραν ποὺ ἐλάμβανον τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα, ὅτι θὰ ὑπομείνουν εὐχαρίστως πάντα πειρασμὸν ἢ σκάνδαλον, ἢ πείναν ἢ δίψαν, ἢ ὕβρεις καὶ διωγμοὺς μέχρι τελευταίας των ἀναπνοῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθοῦν κἀν περὶ φυγῆς, διότι ἡ φυγὴ εἶναι ἀρνησις τοῦ σχήματος. Πολλοὶ δυστυχῶς καὶ πολλοὶ Μοναχοὶ λησμονοῦσαι τὰς ἱερὰς αὐτὰς ὑποσχέσεις των, καὶ ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τῆς παρακοῆς καὶ τῶν θελημάτων των, ἢ ὑπὸ υπερηφανείας, ἀμελείας καὶ νοθεύσεως, ἢ ὑπὸ πονηρίας καὶ διαφόρους ὑποψίας φεύγουν ἀπὸ τὴν Μονὴν των καὶ σεριανίζουσιν στοὺς δρόμους καὶ οἰκίας τῶν Πόλεων, κατηγοροῦσαι τὴν Μονὴν των, τὰς ἀδελφάς ἢ τὴν Γερόντισσαν καὶ τὸν Γέροντα, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν φυγὴν των, καὶ τὸ χειρότερον ὅτι πηγαίνουν καὶ εἰς Πνευματικούς, καὶ τοὺς ἐξομολογοῦνται ψευδῶς ἵνα δικαιωθῶσι καὶ λάβωσι τὴν ἄδειαν νὰ κοινωνήσωσιν, ἐφ' ὅσον ὁ Γέροντὸς των δὲν τοὺς κοινωνῇ διὰ τὴν ἀποστασίαν καὶ φυγὴν των.

Τοὺς τοιοῦτους Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς, γράφουν τὰ βιβλία μας νὰ μὴ τοὺς δέχονται οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὰς οἰκίας των, μήτε αἱ ἄλλαι Μοναί, μήτε νὰ τοὺς βοηθοῦν εἴτε χρηματικῶς εἴτε κατ' ἄλλον τρόπον, διότι γίνονται αἰτία νὰ ἐξακολουθοῦν αὐτὴν τὴν διαβολικὴν ζωὴν των, μέσα εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων μακριὰν τῆς Μονῆς των, ἀλλ' οὐδὲ οἱ Πνευματικοὶ νὰ τοὺς δέχονται πρὸς ἐξομολόγησιν, ἀλλὰ νὰ τὰ στέλλουν εἰς τὴν Μονὴν των εἰς τὸν Πνευματικόν των, διότι εἶναι ἄλλης μάκρας πρόβατα, καὶ δὲν χεῖρει τὸ δικαίωμα ὁ καθὲς Πνευματικὸς νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς ξένην ποίμνην, καὶ ἂν ἐπιμείνῃ φέρων διαφόρους αἰτίας, τότε νὰ τῇ εἴπῃ νὰ ἔλθῃ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Γέροντος νὰ ἐξομολογηθῇ ἐνώπιόν του, διότι ἄλλῶς θὰ εἴπῃ ὅσα τὸν συμφέρουν καὶ θὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅποτε πληγηθεὶς ὁ Πνευματικὸς δὲν θὰ κάμῃ δικαίαν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν. Τοὺς τοιοῦτους Μοναχοὺς καὶ αἱ

Μοναὶ τοῦ Ἀγ. Ὁρους δὲν δέχονται, ὡς ἀκαταστάτους καὶ θεληματάρηδες, ἀλλὰ τοὺς διώκουν ἵνα ἀναγκασθοῦν καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν μετάνοιάν των.

Μεγάλην ἀμαρτίαν κάμνουν οἱ Πνευματικοὶ ὁποῦ δέχονται τοὺς τοιοῦτους Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς, τοὺς σουρτουκεύοντας καὶ ἀκούουν ἕνα σωρὸν ψεῦδη ἐναντίον τοῦ Γέροντός των, καὶ τοὺς δικαιώνουν καὶ τοὺς πιστρέφουν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, μεγάλην εὐθύνην λαμβάνουν ἐπάνω των αὐτοὶ οἱ Πνευματικοὶ, καὶ θὰ λογοδοτήσουν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, διότι εἶναι παράνομος καὶ παρὰ κανόνας ἡ τοιαύτη ἐξομολόγησις ξένων ὑποτακτικῶν. Ἐὰν εἶναι δόκιμος δύναιται νὰ ἐξομολογηθῇ ὅπου δέποτε, διότι ἴσως δὲν ἀναπαύεται ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειται, ἀλλ' ὁ μοναχὸς ἐκεῖ ὅπου ἐκέρη ἐκεῖ πρέπει καὶ νὰ ἀποθάνῃ ὑπομένων τὰ πάντα ὅπως ὁ Κος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἂν καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν ἀναβιβάσουν.

Διὰ τοῦτο γίνεται ἡ δοκιμὴ 2—3 χρόνια, διὰ νὰ πεισθῇ καλῶς ἂν δύναται νὰ ζήσει μετὰ τὴν ἀδελφότητα αὐτὴν, καὶ ἔτσι νὰ γίνεταί Μοναχός. ὁ ποτε δὲν δικαιολογεῖται νὰ φύγῃ, καὶ ἂν φύγῃ πρῶτον μὲν ὅτι σωτηρία δὲν ὑπάρχει διότι ἡρνήθη τὰς ὑποσχέσεις του, καὶ ἐψεύσθη ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μετανοίας του, καὶ δεύτερον ἔὰν ἐφιέρωσεν εἰς τὴν Μονὴν του κατὰ τὴν περιουσίαν του, ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος ἡ χρήματα δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ οὐδὲ ὀβολόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος, καὶ ὅστις τὸν φυλάξῃ μακάριος εἶναι, διότι θὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου Ἐδδνυμίου Θεοδοσίου τοῦ Κωνοβιάρχου Σάββα Παχωμίου, καὶ τῶν λοιπῶν ποὺ ἐθέσπισαν τοὺς κανόνας τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας, ὅστις δὲ καταφρονήσῃ τοὺς τοιοῦτους καὶ φύγῃ ἀπὸ τὴν μετάνοιάν του, ἀπὸ παρακοῆς θελήματα καὶ υπερηφανείαν, ὅπως πολλοὶ δυστυχῶς τὸ κάμνουν καὶ σουρτουκεύουν εἰς τὸν κόσμον ἢ καὶ πανδρεύονται ἐκεῖνοι λέγονται ἀρνηταὶ καὶ εἶναι προδόται τοῦ Ἀγ. σχήματος των καὶ ἀρμόζει νὰ ἀναγιγνώσκηται εἰς αὐτούς, τὸ «Σήμερον ὁ Τοῦδας ἐγκαταλιμπάνει τὸν διδάσκαλον καὶ παρελαμβάνει τὸν διάβολον»!! Διὰ τοῦτο εἵπομεν ἀνωτέρω ὅτι τοὺς τοιοῦτους φυγάδας Μοναχοὺς ἢ Μοναχάς, μήτε ἄλλαι Μοναὶ ἢ Συνοδοὶ νὰ τοὺς δέχονται, μήτε οἱ Χριστιανοὶ νὰ τοὺς σέβονται καὶ περιποιῶνται, ἀλλὰ νὰ τοὺς διώκουν καὶ καταφρονοῦν, διὰ νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Μετάνοιά των. Πολλοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν συνεταιρίζονται μετ' ἄλλους δύο ἢ ὅμοιους των φυγάδας καὶ μαζεύουν ἐράνους ἢ υποχρεῶνουν γνωστοὺς των καὶ τοὺς ἐπιβαρύνουν νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ κάμνουν νέο Μοναστήριον ἢ ἡσυχαστήριον, ἐξ οὗ καὶ ἐγέμισεν ὁ τόπος ἀπὸ μικρὰ ἡσυχαστήρια. 2—3 ἑδῶ, 5—6 ἐκεῖ, κυρίως Μοναχοὶ φευγάτες ἀπὸ τὴν μετάνοιάν των γυρίζουσαι εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ζητουλεύουσαι ἢ πωλοῦσαι κηρία καὶ λιβίνια, καὶ ρεζηλεύουσαι τὸ σχῆμα εἰς τὰ ὄμματα καὶ τὴν συνείδησιν τῶν σημερινῶν Λαϊκῶν, γινόμεναι σκάνδαλον ἀπὸ διαφόρους αἰτίας διασύρουσαι τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα εἰς τὰς ὁδοὺς

τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων. Ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς κατὰστάσεως ἔκαμεν ἐγκύκλιον ἀποστηρὸν ὁ ἀείμνηστος Ἡγέτης ἡμῶν ἁγ. Φλωρίνης, ἵνα μὴ ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ χειροτονοῦνται Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί, ἢ νὰ ἰδρῶουν νέα ἡσυχαστήρια ἢ Μονάς, διότι αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ νόμος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ἀνέκαθεν. Ὅστις λοιπὸν βοηθεῖ καὶ συνδράμη τοιούτους φυγάδας Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς, καὶ τοὺς παραχωρεῖ οἰκόπεδον ἢ χορήματα διὰ νὰ κάμουν νέας Μονάς ἢ ἡσυχαστήρια, ἐκτὸς οὐ δὲν ἔχουν διόλου μισθόν, διότι τροφοδοτοῦν καὶ υποβάλλουν τὰ πόσθη καὶ τὰ θελήματα τῶν φυγάδων τούτων, οἵτινες ὁμοιάζουν τοὺς πολιτικοὺς Κουκουέδες, ἀλλὰ παρακούουν καὶ τὴν ἐντολὴν καὶ διαταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, καὶ ἀντὶ εὐλογίας λαμβάνουσι κατάραν καὶ κολάζονται ἀμφοτέρω. Μοναὶ Πηγῶν ὑπάρχουν ἀρκετὰ Γυναικεῖαι καὶ Ἀνδρικαί, ὅποιος καὶ ὅποια προαιρεῖται νὰ προσέλθῃ, νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὁρὸν τῆς αἰς ὑποταχθῇ εἰς τὸν Κύριον διὰ νὰ σωθῇ. Βασιλίσσαι καὶ Πριγκίπισσαι ἀφῆσαν τὰ καλὰ καὶ ἐγένοντο Μοναχοὶ εἰς τὰς Μονάς, καὶ ἔκαμναν τὰς πρὸ ἐξευτελισμένας ἐργασίας ὑπηρετοῦσαι τὰς ἀδελφάς, καὶ σήμερον δυστυχῶς πτωχαὶ καὶ ἀσχημοὶ, ποὺ καὶ τὸν ἄρτον ὑστεροῦντο εἰς τὸν οἶκον τῶν, καὶ ἀποῦ γίνουσι Μοναχοί, ἐπιδιώκουν ἡγουμενίας καὶ θέσεις οἱ ταλαίπωροι, καὶ ἐνῶ δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ κυβερνοῦν τὸν ἑαυτὸν τοῦς, ἀσβεῖς καὶ ἀνυπότακτοι εἰς τοὺς Πνευματικούς τῶν, νευροῖς καὶ θυμῶδεις μέχρις ἀφαντάστου βαθμοῦ, υπεργήφαντες καὶ ἀπειροὶ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν Καλογηρικὴν, θέλουν νὰ κυβερνοῦν ἄλλες, ἐφ' ὅσους δὲν ἐξυγρουν οὔτε τὴν ἀρχὴν. Αὐτὴ δυστυχῶς εἶναι ἡ σημερινὴ κατὰστασις, καὶ δι' αὐτὸ ὁ καθεὶς ἀνευ τῆς συμβουλῆς τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν, καὶ τῶν ἐγκυκλίων ποὺ ἐξεδόθησαν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχαίας πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, αἱ μὴν ἀποφασίζει νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν ἵνα μὴ μετανοήσῃ ἀνωφελῶς εἰς τὸ ὑστερον διδοὶ θὰ ἔχῃ μεγάλας εὐθύνas. Ὁ Μοναχισμὸς εἶναι τὸ ὑψηλότερον τῶν ἐπὶ γῆς θείων χαρισμάτων (ἐκτὸς τῆς Ἱεροσύνης), διὰ τοῦτο λέγεται καὶ Ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ τοιοῦτος πρέπει νὰ εἶναι ὁ βίος τῶν Μοναχῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὅπως ἦσαν εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν, καὶ ἡγίασαν τέσσοι ἁγ. Πατέρες εἰς Μονάς ἀσκητήρια σπήλαια καὶ τὰς ὅπας τῆς γῆς. Σήμερον ὅμως δυστυχῶς, ὁ πολὺς κόσμος καὶ τὴν θερησκείαν ἀλλὰ καὶ τὴν Καλογηρικὴν ἐπιπολαίως δέχονται, καὶ ἀκολουθοῦν ὡς μίαν βότταν καὶ κοῦτῃν ἐργασίαν, ἀπερρέεται καὶ ἀδιάφοροι καὶ διὰ τοῦτο ἔχομεν τόσας πολλὰς μεγάλας ἀβαραί, ἐξ ὧν ἐσκανδαλίσθη καὶ ἐψυχράνθη ὁ κόσμος, καὶ δὲν θέλει μήτε νὰ βλέπῃ μήτε νὰ ἀκούῃ Ἱερεῖς Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς. Ἀς λάβωμεν λοιπὸν τὰ μέτρα μας, διότι καὶ ἀνὸν σκάνδαλον ἐὰν γίνωμεν ἀπὸ τινος ἀπροσεξίας μας συμφέρει λέγει ὁ Κύριος, ἵνα δεθῇ μύλος ὀκτὸς εἰς τὸν τροχήλόν μας καὶ ριφθῶμεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅπως δὲ εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ Κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ καὶ οἱ Μοναχοί, ἦσαν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἡ ἀρετὴ, ἔτσι εἰς τὸν παρὸν αἰῶνα γίνεται τὸ ἐναντίον, διότι ὁ Κλῆρος καὶ ὁ Μοναχισμὸς γίνεται τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ τὸ σκάνδαλον καὶ

πολιτεῦνται ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ κακία, ἥτις ἐψύχρανε τὸν κόσμον εἰς ἀφάνταστον σημεῖον καὶ ἀθείσαν οἱ πολλοί. Ἀρα ἀδελφοί μου ἡμεῖς οἱ Πηγῆται Κληρικοὶ καὶ Μοναχοί, ὅσοι ἐκλήθησαν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας πρέπει νὰ ἀφορμωθῶμεν μὲ τοὺς Παλαιούς ἐκείνους ἁγ. Πατέρας, οἵτινες τὰ πάντα ἐθυσαίοντο καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀκόμῃ διὰ τὴν ἀλήθειαν ἐξ οὗ καὶ ἡγίασαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐκράτουν καὶ ἐφθασε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐνῶ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη ἀπὸ αἰῶνων ὄχτει διὰ τὴν ὁμέλειαν καὶ ἀθρόανειαν τοῦ Κλήρου του. Καὶ ἥδη ἀνάγκη νὰ τὸ δεῖξωμε καὶ πάλι ἕως οἷου ἐπαναφέρωμεν τὴν ὁρθοδ. Ἀνατολ. Ἐκκλησίαν εἰς τὸ αἰωνόβιον καθεστὼς τῆς. Ὁ Μοναχισμὸς ἐφύλαξεν ἀπὸ αἰῶνων τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς βλέπομεν εἰς τοὺς βίους τῶν Μεγ. Πατέρων καὶ εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν, τόσον εἰς τὸν καιρὸν αἰρέσεων, διότι ἀφῆσαν τὰς Μονάς καὶ ἐρημητήριά των καὶ ἐξήρχοντο εἰς τὰς πόλεις κηρύττοντες τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ διώκοντες τὰς αἰρέσεις, ὅσας καὶ κατὰ τὴν πεντε αἰώνων δουλείαν ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, τὸ κρυφὸ σχολεῖν ὁ Κλῆρος ἔσωσε τὴν πίστιν μας τὸν ἔθνησμον καὶ τὴν γλῶσσαν μας. Καὶ σήμερον ἀκόμῃ ὅπου τὸ κοσμοπολιτικὸν Πνεῦμα ἡ ἀθεΐα καὶ ἀπιστία ἐπικρατεῖ, αἱ πλάναι καὶ αἰρέσεις ἀπὸ τὴν δύσιν κατέκλυσαν τὴν τλήμονα Πατρίδα μας, αἱ καινοτομίαι καὶ ἡ γελοία ἐξέλιξις πολιτεύονται καὶ πᾶσα παρανομία ἀδικία καὶ ἁμαρτία νομιμοποιεῖται δυστυχῶς, ἀπὸ τοὺς Ἐκκλησιαστικὸς καὶ Πολιτικοὺς παράγοντας, καὶ πάλιν λέγω ἡμεῖς οἱ Μοναχοὶ εὐρέθημεν καὶ τὰ πολεμῶμεν πεισματικῶς ἐπὶ 30 σχεδὸν ἔτη, θυσιάζοντες καὶ αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν ζωὴν μας, διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἣν ἐπώλησαν οἱ ἀνωτέρω ἀναφερθέντες εἰς τὴν Δύσιν, καὶ διὰ τὰς ἱερὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Ἐθνικὰς Παραδόσεις. Ποῖος πολεμεῖ σήμερον διὰ κηρυγμάτων καὶ συγγραμμάτων ἀναφανδὸν τὸ ἀναθεματισμένον ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β'. Νέον ἡμερολόγιον; Οἱ ἀγορεῖται Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί.

Ποῖοι φωνάζουν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς κυρήτουν καὶ γράφουν κατὰ τῶν Ἀθέων, Μασσόνων, καὶ Κομμουνιστῶν, καὶ Χιλιαστῶν καὶ τόσων ἄλλων αἰρέσεων, καὶ Προπαγανδιστῶν, ποὺ λυμαινόμενοι τὸν ἀπροστάτευτον λαὸν μας; οἱ Ἀγορεῖται Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί, καὶ σκάνιοι τινὲς ἐκ τοῦ κόσμου ὡς ὁ Ἀρχιμ. Καντιώτης εἰς τὸ περιοδικὸν οἱ Ἱερεῖς Ἱεράρχαι, οἵτινες ὅμως εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου χωλαίνουν δυστυχῶς.

Ἐνεκα λοιπὸν τῶν τοσούτων μεγάλων ὑπηρεσιῶν ποὺ προσέφερον καὶ προσφέρει ἀέλποτε ὁ Μοναχισμὸς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, λυοῖς ὁ Διάβολος ἐναντίον του, καὶ προσπαθεῖ διὰ τῶν ὁργάνων του ἀπὸ ἀνέκαθεν, νὰ τὸν διαλύσῃ, καταργῶν διὰ νόμου τὰς Μονάς, καὶ διανέμων τὰς περιουσίας των εἰς τὸν κόσμον, κακολογῶν δυσφημίζων καὶ καταδιώκων αὐτὸν ὡς τὸ χειρότερον στοιχεῖον τοῦ κόσμου!!! Πλὴν ὁ Θεὸς ὁ κυβερνῶν τὸ σύμπαν, ματινῶναι ὅλας τὰς μωρὰς ἀποφάσεις των, καὶ ἐνῶ οὗτοι καταστρέφουν τοιαῦτα ἀρχαῖα μεγάλα καὶ σοβαρὰ μνημεῖα καὶ τεκμήρια τῆς ζωῆς τότε πίστεως, Βασιλέων Πατριαρχῶν καὶ λοιποῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ, πρὸς πείσμα των φωτίζει ὁ Θεὸς τοὺς μι-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

κρούς ταπεινούς καὶ διακομένους ὑπὸ πάντων Ὁγίτας, καὶ ἰδρύνουν νέας Μονὰς καὶ ἡσυχαστήρια, ὅχι μὲ βασιλικὰ χρήματα καὶ Ἑθνικὰ δωρήματα, ἀλλὰ μὲ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀποικίαν τῶν ἐργασιῶν καὶ ἰκονόζητα, καὶ οὕτω δοξάζεται καὶ μεγαλύνεται τὸ ὄνομα τοῦ Τριουποσίτου ἁγ. Θεοῦ ἡμῶν, εἰς πείσμα τῶν προσπαθούντων νὰ ἐξαλείψουν αὐτὸν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ὡστε καὶ μία μεγάλη ὄντως καὶ ἀπαραίτητος φροντίς τῶν σημερινῶν Πνευματικῶν, εἶναι καὶ τοῦτο νὰ διδάσκουν τοὺς πιστοὺς νὰ εἶναι ἐναντίον κατὰ πάσων αἰρέσεων Μασσονίας, Κομμουνισμοῦ, Πρωτοσταυτισμοῦ, Αυταρισμοῦ Χιλιασμοῦ, ἀθεϊσμοῦ, ὀλισμοῦ κ.λ.τ. καὶ δὴ τῶν σημερινῶν καινοτόμων Νηγιῶν, Κουρεμένων καὶ προσπαθούντων νὰ βγάλουν τὰ ῥόδα, νὰ τυμφεύονται οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ χῆροι Ἱερεῖς, νὰ καταργήσουν τὰς νηστειάς, νὰ καταβιβάζουν τοὺς βαθμοὺς τοῦ γάμου μέχρι τοῦ 4 βαθμοῦ, καὶ κυρίως τοῦ θέλουν καὶ προσπαθοῦν, νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς Ἀντικατολούς, ὡς ἀπέδειξαν πασιφανέστατα εἰς τὸ περιουσιῶν Συνέδριον τοῦ Ἐδανσον εἰς Ἀμερικὴν.

Ταῦτα πρὸς πάντας ἀπαραίτητος πρέπει νὰ διδάσκουν οἱ Πνευματικοὶ μας τὰ ἀνωτέρω, διὰ νὰ προληφθῇ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐὰν καταρθώσιν καὶ ἐφαρμόσιν τὰ σκότεια ἔργα τῶν, δὲν ἐισθῶνεται τὸ κακὸν ἀλλὰ θὰ προχωροῦν καὶ εἰς ἄλλα. Ὅρεϊστε πάρετε παράδειγμα ἀπὸ τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ἐφήρμοσαν βιαίως ἀντικανονικῶς καὶ παρὰ τὸ Βασιλικὸν διάταγμα, καὶ ἀντὶ νὰ διώκονται αὐτοὶ καὶ καταδικάζονται διὰ τόσας τῶν παρανομίας καὶ τὴν καταφρόνησιν καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλικοῦ διατάγματος, καταδικασόμεθα ἡμεῖς οἱ νομοταγεῖς, καὶ πιστοὶ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ καὶ καθαροὶ Ἕλληνας πολῖται, αὐτοὶ δὲ οἱ ἔνοχοι καὶ θεσφύνοι ὅλης αὐτῆς τῆς κακοδομίας, βασιλεύοντι ἐξουσιάζοντι καὶ διευθύνοντι Ἐκκλησίαν καὶ Κράτος!!! Ἀς μὴν ὑπνώτομεν ἀδελφοί, τὸν ἐπιθανάτιον ὕπνον τῆς ἀδιαφορίας καὶ νοσηλίας, διότι ὅταν ἐξυπνήσωμεν θὰ θρηνηθῶμεν ἀνωφελῶς.

«Ἐνύσταξ» ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀπὸ ἰηιδίας, ἐνῶ αὐτοὶ «οὐκ ἔδωκαν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν, οὐδὲ ἀνάπαισιν τοῖς κρατάφοις αὐτῶν», ἕως οὗ κατάρθωσαν καὶ ἐφήρμοσαν πολλὰ ἀπὸ τὰ δαιμονικά τῶν σχέδια!!! εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ὅπου ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐκινεῖται ἐντελῶς ἀπὸ τὸν προσορισμὸν τῇ, ἐνευάγησαν ὀλοταλῶς, ἐπαρκαχώρησαν ὁ Θεὸς νὰ ἐφαρμόσιν τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἵνα ἐξυπνήσουν ἀπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ ληθαργίου, οἱ πλέον εὐσυνείδητοι καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοί, Κληρικοὶ ὡς καὶ Λαῖκοι, καὶ ἀπεσπάρτησαν ἀπ' αὐτῆς δικαίῳ τῷ λόγῳ καὶ πολέμῳ κατ' αὐτῆς ἐκ' ὀνόματι Κυρίου, ἀκριβῶς ὥστε ὁ ἀσπλῆς καὶ μικρὸς Ἀσιλῆ, κατὰ τοῦ κανόνα καὶ ἁγαντος Γολιᾶθ, ὅστις ἰδὼν τὸν Ἀσιλῆ μετὰ ῥάβδου καὶ σφενδόνης κατ' αὐτὸν ἔρχομενον τοῦ λέγει ἐμπαικτικῶς «Ὡστερ εἰς Κῆνον ἔρχομαι μετὰ ῥάβδου καὶ σφενδόνης», ὃ δὲ ἀπεκρίθη, «οὐ

Ἡ ἐορτὴ ἐπὶ τῇ Ὁρθοδοξίᾳ

Μὲ κατάνυξιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη ἡ ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἡ εὐλογημένη αὕτη διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἁγῶνα ἡμέρα, διήλθε ὑπὸ τὴν σκιά τῆς μεταρχολικῆς λύπης τοῦ θανάτου τοῦ Ἀγίου Προδρόμου. Δὲν ἦτο μεταξὺ ἡμῶν διὰ τὸ μᾶς εὐλογῇ, Ἡ παροϊσθητοὶς ὁμῶς, ὅτι ἡ μακαρία τὸν ψυχὴ μᾶς παρακαλουθεῖ καὶ μᾶς εὐλογεῖ ἡτο σημαντικὴ παραγγελία. Τὴν πρῶταν ἐγένετο λειτουργία εἰς ὅσας Ἐκκλησίας ἦσαν ἀναικταί. Ἐμνημονεύθη ἰδιαιτέρως τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήτου ἡμῶν Ποιμενάρχου. Εἰς τὴν ὑπαπαντὴν Πειραιῶς ἐτελέσθη καὶ μετὰ τὸν καιρὸν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑξαμήνου ἀπὸ τοῦ θανάτου του, ὑπὸ τῶν συγγενῶν του.

Ἀνεγνώσθη τὸ Συναδικὸν τῆς Ἀγίας Ἐβδόμης Οἰκουμένης Συνόδου.

Τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν αἶθουσαν «Παρεασὸς» ἐγένετο μεγαλοπρεπὲς τελετὴ, παρευρεθύνοντο ἀρμενῶν κληρικῶν καὶ πολλαριθμῶν λαϊκῶν. Ὁμιλήσας ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Π. Ἀνάκτος (ἡ ὁμιλία παρατίθεται εἰς ἄλλην σελίδα) καὶ εἰς λαϊκὸς θεολόγος. Ὁ ἐνθουσιασμός ἀπῆλθε ὑψηλὸς καὶ ἡ συγκίνησις ἀπέδειξε τὴν ὑπάρχουσαν ζωηρὴν μαχητικότητα τῆς παρατάξεώς μας.

Ἐύρεσις καὶ παράδοσις χειροκτίτων

Εἰς τὴν αἶθουσαν «Παρεασὸς» κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνευρέθη καὶ παραδόθη εἰς τὰ γραφεῖα μας ὑπὸ τῆς κ. Μαρίας Κ. Σταμούλη ἐν ζῶντος γυναικίῳ χειροκτίτων. Ἡ ἀπολέσασα ταῦτα δύναται νὰ προσέλθῃ νὰ τὰ παραλάβῃ.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν

Ὁ θάνατος οἰοῦντοτε ἀνθρώπου προκαλεῖ πάντοτε συγκινητικὰς σκέψεις. Οὕτω καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, φανεροῦ διόπτου μας, μᾶς ἐκινεῖται τὴν πραγματικότητα τοῦ θανάτου. Τὶ ἀποκαρτεῖται ὁ ἀνθρώπος; Ἐκείνος ἀπῆλθε ἡ ἰδέα ὅπως τὴν ὁποῖαν κατεδίωκε παρήμενος καὶ θὰ παραμείνῃ! Εἶναι ἀνίκανοι νὰ πολεμήσουν τὰς ἰδέας καὶ μάλιστα τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἐπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἡ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἡ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἁγῶνα ὀφειλὰς, διὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ ἐκπαιδεύσασαι τὰς συνδρομὰς τῶν Ἐπιστολῶν οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὴν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπως τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

μὲν ἔρχομαι μὲ τόξον καὶ δόρυ κατ' ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ ἔρχομαι ἐν δυνάμει Κυρίου Σαβαώθ, καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔρριψε λίθον διὰ τῆς σφενδόνης κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν ἔρριψε χαλὰ, δραμῶν δὲ καὶ ἀσπίδος τὸ ἔξωθεν τοῦ ἀποκεφάλιστος τὸν κολοσσὸν ἐκείνον, ὅστις ἦτο ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἰσραηλιτῶν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 23